

liscannorského rybníčku nové ryby a za svěšené peníze na údržbu rybníka nakoupil rybářské náčiní a nechal postavit udírnu na ryby, kterou mohou všichni liscannorští občané využívat. Hobit také projevil zájem o liscannorské občanství a to mu bylo i díky jeho záslužné činnosti na rybníce uděleno. Následně také koupil dům číslo popisné 33 po Yallu Rebbledovi.

4) Dalším liscannorským občanem se stal pan Horác Lipový, který zakoupil dům číslo popisné 29 po nebohém Melchizedechovi a jeho rodině.

5) S lítostí musím oznámit, že po sedmnáctiletém nepřetržitém provozu byla prozatimně uzavřena liscannorská obecní škola kvůli nedostatku žáků. Věřím, že současní dobrodruzi se začnou usazovat a budou mít hodně zdravých dětí, které školu opět zaplní jako dříve.

6) S usazováním již začal hobit Adon, který se v Naglinu oženil a přivedl do Liscannoru nevěstu. Přejeme oběma dlouhý a šťastný manželství.

Getd z Ruindoru

Další starostenské novinky

1) Dnes již významný dobrodruh Rien Gwardith z tajemného Trindindolu žijící ve Vranigostu jedné noci našel v lese v okolí své věže zubožené hobití dítě. Starý elf se maličkého dobrosrdečně ujal a pokusil se rovněž vyzjistit, co se stalo s jeho otcem. Celá záležitost přerostla ve výpravu, na kterou se Nurnská družina vydala do zámoří. Dobrodruzi se po čase vrátili zpět naložení zlatem. Žel bohům, výprava se stala osudnou novomanželi Adonovi, který po sobě zanechal nešťastnou mladou vdovu. Ta se ještě nerozhodla, zda zůstane v Liscannoru či se vrátí ke svým rodičům do Naglinu.

2) Během nepřítomnosti dobrodruhů došlo v Liscannoru k přírodní katastrofě. Po několikadenním vydatném dešti se rozvodnil jinak klidný potůček protékající Liscannorem a vytopil několik domů včetně starostenského. Při tom uplavala starostenská kniha, ale díky obětavosti člena důstojnického sboru gwendarronské armády Gerloda Moskyta se jí podařilo zachránit. Žel bohům, povodeň se přehnala rovněž přes zahradu druida Myšilova, bývalého starosty, a voda tedy byla značně znečištěna, čímž kniha utrpěla značnou újmu. Nicméně po vysušení, až kniha přestane

zapáchat, se snad podaří její obsah rozluštit. Majetek občanů našťástí povodní příliš neutrpěl a vesnice se brzo vrátila do normálního stavu.

Getd z Ruindoru

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*

LYŠKÁNORA 54

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeř 1063 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motto tohoto čísla * Oh, magie, magie * Nad scestím života nápisy neměnné *
* Okulus - trubky kus * Ruindorský Aedd chytá sumce * Výprava do Kokrhelova *
* Výlet do Kokrhelova * Co by radši neviděl Rien Gwardit * Starostenské novinky *
* Další starostenské novinky **

Motto tohoto čísla

„...Jako, my jsme vždycky byli čestný...“

Rien Gwardit

Oh, magie, magie

Pro Riena Gwardita složil Klabzej Myšilov

*Oh, magie, magie
ty tajemná sílo
vždy mi z hlavy upiješ
a já konám dílo*

*Konám dílo nadlidské
nad nímž dech se tají
mé schopnosti magické
cizím život sají*

*Sají život v krupějích
až dočista zhasne
oh, to se mi nepřejí
je to prosté, jasné*

*Jasně jsou i plaménky
v očích, vzruchem hoří
když se moje myšlénky
v cizí mozek noří*

*Noří se a vrtají
chlap si háže mašli
byť jsem stál vždy na kraji
přec mne Chlié našli*

*Vzpomenu si na Chlié
ve snech každé noci
oh, magie, magie
jsem jen v tvojí moci*

Nad scestím života nápisy neměnné

Klabzej Myšilov

*Nad scestím života nápisy neměnné
pod nimi veřeje žluté a zelené
černé a červené s klikami z mosaze
na prahu dobrodruh ve chřipí dlouhá ve
louská ty nápisy, nevěda kudy kam
začne tím, který mu dřív padl do oka
,Do dveří zelených, jestli je otevřeš
vstup, zda dost silný jsi, jinak tam zahyneš'
,Ve žlutých veřejích sklátí tě cholera
když nejsi odolný, když jsi jen posera'
,Červené dveře tu jsou jen pro obratné
kdo jednou klopýtne, do smrti upadne'
Jak ten chlap hláskuje, hlava se otáčí,
nad dveřmi černými divit se nestačí
,Černé jsou pro toho, kdo mozku užívá
jestli jsi pitomý, pohrbí tě zaživa'
Byl by chlap protiva, kdyby se nesnažil
takové dilema však ještě nezažil
a teď tu v úděsu chytá se za vlasy
zpatky už nemůže - v kapse půl klobásky
a k tomu chleba kus bez větší vady -
než by se vymotal, chtěpl by hlady
Vždycky jej děsily hádanky, přesmyčky
hrudníček propadlý, ruce jak hůlčičky
každíčkou chorobu od dětství odstonal
jaký div, že dosud na žádnou neskonl
darmo je mluvit o jeho balanci
toporný při chůzi, příšerný při tanci
v oku stín tuposti a uvnitř hlavy tma
na druhou stranu měl vysoké charisma*

tenkrát na jihu opravdu stalo. Je to také tím, že jsem byl na začátku výpravy stížen jakousi podivnou nemocí a tak si cestu a naše počáteční konání v království Wilf pamatují pouze jakoby přes horečnatý mlhavý opar. Co si ale pamatují jistě je strašné neštěstí Wilfského lidu neboť jejich král a královna byli bez vší pochybnosti blázní. Oni a jejich nejbližší visokopostavení poddaní. No vždyť znáte jak se říká havran k havranu..... Pokusím se začít ale od začátku.

Království Wilf není příliš velké království se zeměpisnou délkou na úrovni Merionu a Nordwaitu. S druhým jmenovaným má společnou svou východní hranici a také krajina s faunou a flórou jsou si vesměs podobná. Země je to velice bohatá na listnatý lesní porost a lovnou zvěř. Půda je zde dobrá a tak hospodářství jak zemědělné tak pastevecké by zde mohlo velice dobře prosperovat. Dokonce zde vede část obchodní cesty přicházející z východu. Jediný problém zde tvoří divocí tvorové zvaní gworové živořících na některých místech zdejších lesů. Vypadá to, že by se zde dalo velice dobře žít... Ale není tomu tak...

Místní pohlaví se totiž rozhodly nastěhovat všechny obyvatele (zřejmě si mysleli že budou mít lepší přehled) do hlavního města které svou rozlohou strčí do kapsy Nurn klidně dvakrát. Celé je ovšem postavené jaksi bez logiky a rozumu což mu na obyvatelnosti vůbec nepřidává. Jediná zajímavost je pouze zdejší královský palác postavený z bílého mramoru ve staroelfském slohu. Ten zde ale jistě stál už před příchodem nynější dynastie.

Naše družina sem byla pozvána na základě jakéhosi podivného proroctví, které jak si matně pamatují spočívalo v tom že pouze někdo od jinud může Wilfordské království zachránit před spojenuvšími se kmeny tvorů gworů jenž začali vylézat z lesů a napadat zdejší zem. Vedl je prý totiž jakýsi paňáca v peřovém obleku a jeho jsme měli právě podle tohoto výplodu něčí fantazie zbavit života a po té jeho uší. Jelikož prý jsme k tomu předurčení. Toto Nurnští měli udělat během nadcházející bitvy a pak ustoupit do nějaké soutěsky, kterou jsme za sebou měli zasypat za pomoci ďábelského nástroje v pozdějších letech proslaveného pod jménem Adodeátovay bomby. Celé nám to přišlo jaksi zmatené, ale protože nám bylo slíbeno velice slušné množství zlata, chystali jsme se druhý den do bitvy. Ta nastala za několik

dní kdy se Wilfské vojsko postavilo na pláni početné hordě gworů směřující napadnout hlavní město. Tito rysy a postavou elfům vzdáleně podobní tvorové ovšem nepředstavovali pro Nurnské žádné problémy a velice snadno jsme se dostali do středu vojska k náčelníkovi v podivném peřovém plášti, jehož jsme po krátkém boji udolali a uržili jsme mu podle přání našich zaměstnavatelů uší. Boj dále pokračoval, ale mi jsme začali plnit druhou část našeho úkolu a ustoupili jsme směrem k soutěsce. Tam jsme se ale rozhodli protože bitva za námi se vyvíjela ve prospěch "našich" rozsedlinu nezavalit a bomby si ponechat. Vyrázili jsme spět k Wilfordu. Někdy tou dobou se také začal výrazně lepší můj zdravotní stav a já se mohl výrazněji zapojit do dění v družině. S toho co následovalo už si toho pamatují mnohem více.

Po návratu do města byla na počest vítězství uspořádána hostina s oslavou na kterou jsme také byli samozřejmě pozváni. pilo se a jedlo a mi jsme byli rádi, že se nikdo nepozastavil nad druhou nesplněnou částí našeho úkolu. Opít a s vidinou odměny jsme si šli lehnout do našich pokojů. Jaké však bylo naše probuzení...

Úderem třetí hodin ranní se rozletěli dveře našich nocležen a vpadli k nám jacísi obrovští chlapy v halenách, opásaní podivným bílým páskem a z provazy v rukou. Jak jsme se později dozvěděli byli to místní kováři. Vrhli se na nás takovou rychlostí, že jsem nestačil ani dvakrát mrknout a už jsem ležel na zemi, neschopen pohybu, natož seslat nějaké kouzlo. Ostatní ovšem dopadli úplně stejně. Nejvíce se jim jak si pamatují vzpíral slavný Páin ale i on byl bez šance. Během chvilky jsme byli zavřeni v místním vězení.

Byla to velká kruhová místnost do které vedlo schodiště a po jejím obvodu byli zamřížované vchody do asi tak osmi kobek. Tam jsme byli rozděleni. Chvilí jsme byli notně udiveni, ale za chvíli už jsme se křikem a lomozením dožadovali vysvětlení. Nic se nedělo. Pouze nám bylo přineseno jídlo. *** s *** se pokusili službu konající stráž kterou většina z nás celou dobu častovala urážkami nalákat k sobě a napadnout ji miskami z jídlem. Jaké však bylo jejich překvapení když zjistili že nádoby jsou z pergamenu.

Asi tak po dni začala šílenost celé věci nabírat obrátky. Po schodech se k nám do vězení

pro myši, jež podhrabou se pod oken, dveří bedněním
Je zavřeno a zdá se mi že není, kdo by nalil číš
Sníš jen to, co ulovíš a vypiješ, co zkusíš v sudě ať ocet nebo víno chudé
Zde v Hladichvostech lidí není
A ti co byli? Vybydlení
...snad starý předák, předák Hlína jenž stejně jak já ruce spíná by štědří byli bohové
Co lze víc dělat? Mnoho ne...
Vždyť sotvaco on dovede
Jsme jediní dva sousedé
snad kromě tebe, kamaráde...

(zahledí se strašákovi vroucně do očí)

Sám ušil jsem tě z prostěradel a starých pytlů od pšenice tvůj nos je uschlá kukuřice tvá hlava obř kedluben
Jsem vcelku zručný, dodám jen že v očních jamkách hnědé šišky toť ztvrdlé koňské kobližky a ústa tvoje, ty můj kluku já vydílal jsem v tvaru luku jenž otvírá se směrem k bradě což značí, že jsi zlobně laděn ne však, že se zlobíš na mě
K sobě jsem tě ladil kladně ale k ptákům, co tu krouží a svým trusem věž mou souží k těm jsi hněvný, záští mořen
Hadrníku, taks byl stvořen

(Hábit si mimoděk všimne na podlaže ptačího trusu, tedy rozzlobeně)

Fuj... chvílí, chlape, jen tě chválím a už tě vzteky málem páším jak se páří Fousalíci - rituálně na hranici
víš kde... přeci v Bimbamdólu
Jsi hnusný panák plný molů a já tě vůbec nemám rád
Jsem vědec, proč mám čuchat smrad z opeřenců kadění
Ty, Hadrníku, zdá se mi že tvé tresty nějak šidím
Za ty lejna, co tu vidím za ty drzé ptačí hlenu
já nezůstanu k tobě němý a když mi nechceš plašit racky urazím ti holí pracky...

Ne, neurazím, nemám hůl však nemysli si, nejsem vůl
Jsem učelec a sloužím vědě...

(je vyrušen vrzavým zvukem a pohlédne do hlediště)

Hle, co to vidím, kdo to jede?
Jakýs povoz, jakýs vůz to bude můj okulus
Než pošťáka věž přiláká zapálím si čvaňháka

(Na jevišti přijíždí nekrytý dvoukolák, tažený pošťákem, na káře leží dlouhá roura. Pošťák se rozhlíží po okolních ruinách a ustrašeně sesedá. Tluče na zed' křivě věže. Stále se vystrašeně rozhlíží)

POŠŤÁK *(rozhlíží se)*

Jste doma, pane, hola, hola?
Mě bolí zadek, vůz zas kola a rádi bychom kvapem pryč!
Ej, dům je pustý, tasím bič a proklestím si cestu zpátky
V té adrese jsou jisté zmatky:
Hladichvosty, Hábit Hyen - a zde jen ruiny, vítr vyje to místo čpí číms ponurým
Už z dálky jsem si dávno všim že těžko v téhle křivé věži dalo by se vůbec přežít
vždyť nemá dveří, oken, škvír tam nepřežil by ani štír
...až na ty blbě racky

(V tu chvíli přeletí racek, zachechtá se, utrousí a letí dál.)

HÁBIT *(znovu se vztyčí a spílá strašákovi)*

Máš u mě dvě facky!

POŠŤÁK *(radostně)*

Co to slyším, co to vidím?
Přec tu kdosi zůstal živý
Někdo vás tam, pane, bije?

HÁBIT *(omluvně)*

Aj, Hadrník mi krev zas pije
Racky, lenoch, neplaší a oni mi sem zanáší čmelky a ptačí trusy
Ptákance se elfům hnuší - to vám musím předeslat

vstoupí do dějin”, řekl vědouně Klabzej Myšílov.
Byl šťastný, že jedou domů...

Výlet do Kokrhelova

Getd z Ruindoru

Družiníci seděli jako vždycky v hospodě U hrocha, když se na liscannorské návsi ozvalo zaržání koně a následované žuchnutím. O chvíli později se otevřely dveře a v nich se objevil elf v podivném oblečku, který vyšel z módy v době, kdy pradědeček našeho krále ještě neuměl chodit. “Jsem Ko-ko-ko-kokoška”, prohlásil elf a zakopl o práh, až se se zaduněním rozplácl na špinavé podlaze hospody. Následoval hurónský smích ostatních návštěvníků hospody. “Ech, p-p-promiňte”, omlouval se elf, “hledám Nu-nu-nurnskou družinu”. “To jsi tu dobře”, zahulákal od korbele pěnícího piva Allen Moskyt, rozmazlený syn proslulého čaroděje Krochty Moskyta. “Jen se u nás posad”. “Dě-děkuji”, zahuhla Kokoška a posadil se na třínohou židli, načež opět skončil na zemi. Další výbuch smíchu.

“A mám vytřeno”, prohodil Jeremiáš, když před zvedajícího se posla z dalekých krajín postavil pěnící korbek. “Tak povídej proč nás hledáš a co chceš”, vyběhl hosta s úsměvem Rien Gwardith, rovněž elf tvrdící o sobě, že je učeneč. “Můj pa-pa-pán, veliký vládce na-na-naší velké říše...”, začal Kokoška a rukama naznačil, jak veliká ta říše je, přičemž na sebe zvrhl korbek. “Zastavte ho někdo, nebo se neudrším”, blekotal Dyni Longodon svíjející se za stolem v křečích smíchu. “...ma-ma-má pro vás práci”, dodal potichu Kokoška ždímaje pivo košile.

Po několika týdnech cesty dorazila družina vedená zmateným poslem do cíle své cesty. Byla jí rozlehlá elfí metropole rozkládající se na území velikosti království Gorgan. Celá oblast byla zastavěna dvaceti a více patrovými domy z podivně velkých šedivých cihel, samé skvosty elfí architektury. Nurnští by se bez Kokošky ve vši té nádhře nejspíš ztratili, ale takto mířili přímo do paláce. Ten tvořila nádherná budova celá ze skla tvaru krychle. Družiníci byli promptně předvedeni před krále, který je již očekával. Byl to elf v županu s podivnou hučkou na hlavě. Vedle něj stála jeho manželka vypadající obdobně.

“Vítejte u nás”, uvítal družinu král. “Jsem Agamemnón. Totiž vlastně Aedodatus. Mě se to trochu pleťe”. “To nevdá, budeme ti říkat Kokrhel, podle toho čepce, to se plést nebude”, oznámil mu druid Myšílov. “Dobrá dobrá, souhlasil elf. Tak tedy, řeknu vám, co mě trápí a souží a proč jsem si vás nechal zavolat. Mám nepřítele. Jmenuje se Brkoš a je zlý a podlý. Vede smečku elfů, divokých a necivilizovaných. Naše armády se střetnou zítra za úsvitu a po vás chci, abyste šli do bitvy a přinesli mi Brkošovi uši”. “A proč né rovnou celou hlavu?”, zajímal se známý řezník Harez. “Ne ne, já nesnáším pohled na krev. Uši budou docela stačit”, odmítl král. “A jak poznáte, že jsou opravdu jeho a nejsou to první uši, které jsme našli cestou?”, zeptal se lstivý Dyni Longodon, alchymista a prťavec. “No to vám budu muset věřit”, prohlásil podivný král.

“A proč toho Brkoše nezabije v tý bitvě někdo z vašich vojáků?”, dotázal se praktický Allen Moskyt, kterému podivnost úkolu vrtala hlavou. “To je kvůli prastarému proroctví. Prosim barde, přijď a zapěj”, tleskl král.

Do místnosti vstoupil starý elf s páskou přes oči, evidentně slepec. V rukou držel housle, a když stanul před trůnem, začal na ně hrát a zapěl:

*Já jsem malý mysliveček sotva kuši nesu
když mě zvíře uvidí hnedle prchá k lesu...*

“Ty vole vypněte někdo tu debilnost”, prohlásil moudrý elf Rien Gwardith. “Hnedle”, reagoval Harez a rozšlápl mistrovi housle. “Raději vyrazíme”, děl Myšílov.

Druhý den ráno se Nurnští ocitli na veliké pláni, kde proti sobě stáli dvě armády čítající pár desítek tisíc elfů. “Co budem dělat?”, zeptal se nerozhodný Darlen Moorhed. “Co by, támhle uprostřed je Brčoch, tak tam vltnem a sejmem ho”, děl boječtivý barbar Harez. “Ten chlap se menuje Brkoš a navíc se mi zdá, že je jich tam trochu moc”, opravil válečníka vždy opatrný Gwardith. “Nevdá”, usklíbl se Harez a vyrazil vztríc nepříteli.

Jeho instinkt byl správný. Nepřátelé padali jako mouchy a během několika okamžiků stál druid Myšílov nad mrtvolou Brkoše a strkal si jeho uši do mošny.

“Pobijem ještě další”, radostně poskakoval po bojišti Harez a vrhl se na další vojáky z elitní Brkošovy gardy.

POŠŤÁK

Dobře tedy, dutá tyč...

HÁBIT

...že si na vás vezmu bič!?

POŠŤÁK (odměřeně)

Co vás hněte? Co vás souží?
S balíkem se sotva ploužím
abych dostal povinnosti
a zatím vaše kletby, zlosti
lání musím poslouchat
Mám toho tak akorát!
Bud' si tu věc převezmete
a na lejtro se upíšete
nebo, medle, jedu pryč!

HÁBIT (rozčileně)

Hadrníku, podej bič!
Ten chlápek je snad věru blázen
že bych k němu slezl na zem?...
I když vskutku chce se mi
nejdu... jsem přec šlechtěný
Vznešeného rodu

POŠŤÁK (odsekne)

Sejděte z těch schodů
A vemte si tu hloupou věč!

HÁBIT (vybuchne a pohlédne na Hadrníka)

Toť vskutku mrzký pitomec!
Dím, není zbyť, Hadrníku
za opasek schovám dýku
a ty mi podej Mociplášť
Víš, lidským světem zloba, zášť
vládne na každíčském kroku
S ní setkávám se drahně roků
co odešel jsem z Bimbamdólu
Hned za tím mužem sejdu dolů
Když zjistím, že mi lže ten pán
pak zmlátím ho a pochovám
zahrabu ho pod topolem
s povozem i s každým kolem
které má ten jeho vůz
Ač na voze zřím okulus
přesto není všechno zřejmé:
Sejdu dolů, on mě sejme
a vydrancuje moji věž
Jak rozeznati pravdu, lež

či zabijáka od pošťáka?
Srdce mé mě dolů láká
a mozek šeptá: „Hyene
zchlad' své tužby plameně!“
Jat zvědavostí cítím strach
jenž mě svírá v útrokách...

(krátká dramatická pauza)

Když tápu, hledám řešení
vždy, Hadrníku, zcepeníš
Že tě bouchnu pěstí?!

POŠŤÁK (znovu odsekne)

Ráčil by pán sléztí?
Už mi nohy dřevění...

HÁBIT (zatímco si obléká Mociplášť, promlouvá prosebně, leč výhružně)

Hadrníku... řešení?!
Chceš, abych se na tě katil?
Málo jsem tě, klacku, mlátil
smolnou loučí páčil nohy
Z vděčnosti jseš ku mně strohý
škleby hubou tvaru luku
splácíš dluhy, hloupý kluku
Sešlu na tě blesky...

POŠŤÁK (rezignovaně mávne rukou a otáčí se k hledišti)

Mějte se tu hezky
obracím a hajdy domů
Stěží uvěřit lze tomu
že by mne chlap z věže stih
a převzal těžkou rouru dřív
než mě obzor šerem schvátí
Sám sobě švihnu do opratí
Na tohle je věru krátký

HÁBIT (vzrušeně)

Okulus je vezen zpátky!
Úkol zholá nadlidský
hravě zvládnú magicky
Před zmateným zrakem muže
jenž mi balík zůstal dlužen
Objevím se, vyřknu-li
zaklínací formuli:
Volá, volá, hyjén, volá

(Hábit, zavěšen na laně, je kulisáky pomalu
spouštěn k zemi v iluzi magického letu)

Hareze, který jako jediný nerezignoval a silně se vzpouzel. Kováři mu rozbili hubu a téměř v bezvědomí vlekli dál.

Rozespali a vzteky zsinali Nurnští byli nastrkáni do cel. Prázdný žalář byl rázem plný k prasknutí. Jednotlivé cely byly rozmístěny do kruhu kolem středového placu. Z něj vedly schody vzhůru. Po prostoře přecházeli dva žaláři a tvářili se nasupeně.

“Ještě že mi nechali všechny věci”, zaradoval se vůdce Klabzej, sundal tornu a rozbil si deku.

Když uslyšel nenávisné syčení z ostatních cel, uvědomil si, že ostatní byli o vše obrání a drkotají zuby jen v podvlíkačkách.

“Cože, ty máš zbraně”, zařval jeden ze strážných, “Hned to sem dej!”.

“Nedám, sou to moje věci”, procedil skrze zuby druid, “Jesli je chcete, tak si pro ně přďte”.

Strážným se očividně nechtělo vstupovat do nějaké šarvátky, sami byli neozbrojeni.

“To není možný, ty věci ti měli nahoře logicky sebrat”, zkusil to ještě jednou po dobrém ten mladší.

“Ale nesebrali”, odvětil rezolutně druid.

“Tak víš co?”, zatvářil se triumfálně ten starší, “Tak si je nech. Stejně ti k ničemu nebudou”.

Strážní se najednou otočili ke schodům, zaslechli kročeje. Do spoře osvětleného žaláře vstoupilo několik služek s talíři a jídlem.

“Jídlo!”, zašvitořily a položily misky na zem.

Potom zase odcupitaly. Mladší bachař roznesl přiděly vězňům. Jídlo asi nebylo nehorší, ale většina jíst odmítla.

“Ty misky jsou snad z voskovanyého pergamenu”, houkl do protestního ticha Dyni Longodon.

“A lžice taky”, odpověděl mu mladší bachař, “Ty sou vystříhaný a vytvarovaný podle šablony. Je to proto, abyste nemohli zranit krále. Přijde se na vás podívat”.

“Buď už zticha”, umlčel ho starší bachař, “Za žvanění tě pán neplatí”.

Dalším návštěvníkem vězení byl slepý bard. Přihnul se i se svými skřípkami a aniž by to kdo po něm žádal, zahrál znovu celé proroctví, tentokrát i s pasáží, na kterou si tehdy na audienci nemohl vzpomenout.

To proroctví je však křivé
jak šavle v rukou Gworů
Králi, měl jsi poznat dříve
tu zhoubu Histakovu

Teď tvá láska i tvůj lid tiše na marách leží

Už jen slétají se vrány
a naplná se luk
a do hluboké brázdý
smrt zabodává pluh

a nahá těla pokrývá sněh, jen král se vrací

Zpátky z války domů
vítá ho však smutek
na rozetkaném plátně
nesvázaný útek

a pod plátnem tíživý stín mrtvého těla.

A jak zvedá bílý závoj
tak rozpoznává děj
ten chaos snů a náhod
má náhle pevný směr

Sebe jsem zachránit chtěl a zabíjel tebe

Znával jsem tě, láska
jak stékala jsi nocí
sladká v křivě vlasů
a pevná v útlych bocích

Teď ve stínu paží nůž vím, že jsi skrývala

I já byl tvoje láska
a teď jsem jen tvůj žal
když na půlnoční straně
tvých bolestí jsem stál
a každý z nás vedl svůj řád na Merbském poli

Tak vstávej, sladká láska
vstávej, už je čas
už dávno nemám náskok
a jen v dálce cizí hlas

volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy

V tu chvíli, kdy pošetě volal do zítřejší bitvy, jej zasypala salva pergamenových misek a lžic. Posedmé již do bitvy nezavolal, urazil se a odtápal. Doprostřed hromady misek se postavil samotný Kokrhel.

“Jste žalářování, protože jste zabili moji

Děkuji, přáteli, pší vám vyznání:
,Věrnému čtenáři věnuje Hyen H.'
H. značí Hábit, jak jistě každý zná

POŠTÁK (*nesouhlasně vrtí hlavou*)

,Věrnému čtenáři věnuje' škrtněte
,Hyen' je v pořádku, ,H.' ještě rozvedte
aby list dosáhl ouřední platnosti

HÁBIT (*urazeně*)

Vy jste mi puntíkář, ouřada od kosti
Škrťám své vyznání, vpsuju příjmení
jak známo, příjmení jména je koření
kořením Hyena tudíž je Hábit

POŠTÁK (*pomalou, ponuře, pohřebně*)

Občas jsou momenty, kdy toužím zabít
Naštěstí přes nervy nebývám labilní
pravda, že poštou si občané senilní
zřídka kdy nechají poslat z ocele
trubice nevšední, mráz mi jde po těle
když jenom pomyslím, že by se, vašnosti,
stávalo takové konání daností
Leč dosti chmur, čmárání škaredých vizí
balík zde odkládám, nadobro mizím
Za učenou přednášku děkuji vřele...

HÁBIT (*učeně, s viditelným zaujetím*)

Z hlediska výkladu není to celé
Navází vědecky tam, kde jsme přestali:
Tubus je ve váze, takže se nesvalí
jelikož pevně jest usazen v loži
Teď jsem však, přáteli, teprve ožil
Tubus je základním kamenem přístroje
jak vidno, s důmyslem, umně je sestroyen
Navenek vypadá jak prostá roua
kolkolem lesklý plášť, uprostřed d'oura
když se však juknete skrzeva hledí
soustava zrcadel uvnitř tam sedí
soustava zrcadel z leštěných plíšků
Těmito hejblaty nastavím výšku
zaměřím, šroubem pak záměr ten fixuji
řečeno vědecky sklon zaaretuji
čímž přístroj připraven k bádavé fázi
Však výklad neúpln, dva malé kazy -
jedním je projekce, druhým je zvětšení
Ve vašem pohledu zřím čisté zděšení
na malém ekzámplu vysvětlím procesy:
Žhne malá hvězdička někde nad nebesy
její lesk nicotný snášš se ku zemi
až skorem zaniká, kde ční namířený
okulu lačný chťán

do něj lesk polapán
zvětšen jest čočkami z ryzího křišťálu
neb krystaly broušené do tvaru oválu
stanou se čočkami, okulu brejlemi
Hvězdný lesk zesílen, krystaly zmocněný
tažen jest tubusem, odrážen zrcadly
vzhůru však nohama, stranově přepadlý
jak střela kalená letí vstříc hledí
Co hlupci nechápou, moudří už vědí
Na konci tubusu, duté to nádoby
prosvítí čočkami, nabyde podoby
věrné, již nabýval v počátku přenosu
neboli transferu, lesk vržen v úkosu
oproti plátnu, vpsuju naputo v rámu
je černé jak saze, když zapálíš slámu
Lesku zde vmetení říká se projekce
hvězda je zvětšena na plátnu umělce
jemuž se odborně přezdívá okulus

POŠTÁK (*hystericky*)

To co tu melete, to už je vážně hnus
nač je mi poslouchat bláznivé historky
Domů chci, za ženou, nalít si cikorky
s dětmi se k večeri podělit o chleba
Žvanit tu o rourách s vámi mi netřeba
dejte mi pokoje, nechte mě být!

HÁBIT (*urazeně, nasupeně*)

Nikdo vás nedrží, můžete jít...

(*Obrací se k hledišti, pošťák zatím odjíždí i s vozíkem z jeviště. Okulus leží na zemi*)

Tak drzého holomka sotva by pohledal
jeden tu rozdává, div by se nepředal
on pak na školení ještě si hubuje
Co zplozeno ve slujích, vrací se do sluje
Ej, darmo učit pošťáka
zapálím si čvaňháka...

(*láskyplně se zahledí k okulu*)

Tak to vidíš, Okuluse
ať se snažíš v jednom kuse
ať se ždímaš sebevíc
můžeš křičet z plných plic
a přece lidi nepoučíš
Tys však moudrý, jistě tušíš
jak je plytké lidské plémě
Okuluse, pojď sem ke mně
pohoupám tě ve svých dlaních
již se těším, nemám stání
až tě, hochu, přinýtuji
nýtý z mědi, jež rozkují

Ná na ná na ná na ná na ná na ná

“Pokračuj, barde, není času nazbyt”,
pobídl Tangise král.

La la lá la lá la
La la lá la lá la
La la lá la lá la
La la lá la lá la

Lá la lá la lá la lá lá lá lá lá lá

“Může ten člověk už skončit tu debilnost?”, ujęly Gwarditovy nervy.

“Může”, zaječel bard a přestal hrát,
“Zapomněl jsem text!”.

“Vzpomeň si, Tangisi?”, optal se vládně Kokrhel.

“Nevím!”, odsekl hudec “Ať mě Kickahala odvede. Až si vzpomenu, tak se ozvu”.

“Tak to vidíte, pánové. Je z té své slepoty celý nerudný”.

Nurnští stáli jako vytesaní.

“Pojďme si však ono proroctví rozebrat. Říká se v něm, že Gworové zaútočí a že jich bude mnoho. Povede je nějaký černý muž se štítem s havraním peřím”.

“Takže velkej svalnatej černoch s černým peřím povede nějaký tvory z bažin”, dovtipil se Allen Moskyt.

“Nejsou to tvorové, ale Gworové. Tak si říká kmen lesních elfů z Boskerského hvozdu”.

“A povede je nákej černoch s peřím”, zrekapituloval Nebuč animůra, “Jakže se jmenuje?”.

“To nikdo neví”, řekl král.

“Tak mu budeme říkat třeba Brkoš”, navrhl Myšilov.

“Hlavní je, že musí být zabit Adarskou dýkou”.

“Tak ať ho někdo kuchne”, navrhl Dyni, “Třeba ty Věrný”.

“To je právě ta potíž”, zatvářil se vážně Kokrhel, “Adarskou dýku nesmí použít elf, jinak by kouzlo neúčinkovalo. Proto potřebujeme vás”.

“Aha”, shrnul Darlen.

Král Adeodátus vysvětlil Nurnským, že musí vyrazit do bitvy a najít ve vřavě Brkoše. Toho je potřeba zabít Adarskou dýkou a přesně dle proroctví mu uřezat uši a ty přinést jako důkaz. Nurnští tedy souhlasili a převzali Adarskou dýku, kterou měl král schovanou pod trůnem.

“Vnitřní prostora trůnu je hluboká”, řekl král, “Vidíte ty dvě bedýnky?”.

“Jasně”, odpověděl vůdce Myšilov.

“Tak si je taky vezte. Jsou to velmi silné výbušniny. Vyrábějí je naši mistři alchymisté a jejich výroba je tajná. Až budete mít uši černého muže, utíkejte soutěskou, která vede horami. Dostanete se do hradu rychleji. Soutěsku za sebou odpalte bombami”.

“To není možný”, hvízdal alchymista Dyni, “To musej bejt hodně silný petardy”.

* * *

“Kde jsou ti mužové?”, uhodil bard na Kokošku.

“O... o... o... odjeli do... do... do bitvy. Co... co... co...”.

“Co jsem jim chtěl?”.

“Jo... jo... jo...”.

“Vzpomněl jsem si, jak to proroctví pokračuje”.

* * *

“Slíbil nám vobrovskej pytel zlatáků, tak se na nic neptám”, ozval se druid, když se houpal v sedle koně, “Prostě až uvidíme černocha, uříznem mu uši”.

“Ale může to tam bejt docela hustý, když už tam přesunul všechny své vojáký včetně těch Tristandskejch věrnejch”, namítl Kanimůra, “A kolik přítáhně Gworů, to radši nikdo ani neví”.

“Jde nám jen vo ty uši a dostat odměnu dřív, než to tady Gworové zplundrujou”, řekl mladý Allen, “Možná by to byl od nich záslužnej čin”.

“Sem elf, miluju elfí národy, ale tohle je moc i na elfa”, postěžoval si Gwardit, “A trochu mě děsí, že se v proroctví mluvilo o nějakým žlutým ptákoví. Proto jsem vypustil neviditelného havrana, aby hlídkoval”.

“Ně”, zařval Gwardit a chytil se za hlavu, “Zdrhej!”.

Nurnští zarazili koně.

“Ně!!!”, ječel dál.

Potom se jakoby probral ze sna a rozhlédl se po ostatních, kteří na něj nechápavě civěli.

“Je po něm”.

“Po kom?”.

“Můj pták je mrtvej”, pronesl smutně, ale klidně Rien, “Zabilo ho nějaký lítající žlutý havado”.

“Takže to bysme měli”, uzavřel situaci Darlen Moorhed, “Brkoš už ví, že si pro něj jdeme. Tak hybaj, ať dlouho nečeká”.

v posvátnou hranici Plamenné zloby a zatímco škvář se pařáty, droby tkáně a perutě v spečenou hroudu slyšet je poselství Svátého soudu: , Vinen jest Usíral, odsouzen k smrti napřesrok dalšího plameny zhatí ve jménu tradice ať oheň sálá v den, jenž se nazývá Dnem Usírala...’

(dramatická pauza)

Takhle to vidím já v jedné z mých vizí ačkoli násilí bývá mi cizí přesto se ztotožním s případným zvykem díky němuž rackové přestanou křikem či kaděním ostouzet vezdejší kraje a na účet kterého prostý lid, máje trochu té radosti a zdarma pití nebude láteřit, s pány se bítí Ej, moudří to mužové, tihleti Chlíé pod jejich vedením lépe se žije tak nějak ryzeji na křídlech svobody Ó, jak jsou vyspělé proelfské národy které pod praporem učení Chlíí vstříčí časům hojnosti kráčí a plíjí po těch, co zůstaly daleko vzađu ve špíně, v marastu, v bídě a hladu Takovým po právu není už pomoci...

(Hábit se znovu zastavuje u okulu a promlouvá klidněji)

Však dosti lamentů, den šírá do noci a na skvostném tubusu perlí se krůpěje rosy, jež pokradmu než se kdo naděje zaseje do kovu zárodky koroze Až okulus připevním v patřičné poloze důstojně pro jednu z nejdražších trofejí klůckem jej vycídím máčným v oleji Každý den budu jej cítiti jak oře hrdě tam na věži bude stát ztopořen chráněn před korozi mastnotou těla vystrčen k obloze jak hlaveň děla a tam já, učenec, skrz jeho hledí započnu bádání, jak mnozí vědí, toulat se po hvězdách, po hvězdném prachu poznatky popíši do almanachu který jest vydáván vědeckou obcí Mám cíl, kterým smějuji, dobře vím, co chci

(Hábit ve středu jeviště obřadně promlouvá k hledišti)

Chci položit život svůj na oltář vědy Chci prací svou vstoupiti do dějin, tedy sepsati hromadu odborných svazků

Chci moudrostí košatět jak těsto z kvásku a státi se velmistrem nad mistry všemi Chci pozvednout z nesnázi svou rodnou zemi by slavičí zpěv zněl zas svobodně, mile Chci nechati omítnout svoji věž bíle by nečněla ku očím poutníka ponuře Chci snažením vzdorovat své líné nátuře a nebyť tak vznětlivý, když slova lživá říkají, že má věž obludná, krivá jak seschlý prst stařeny trčí nad útesy Chci překřtít ten skvostný dům, odít do noblesy honosným pláštíkem elfského jména Tak od této hodiny věž drahocenná nechť zována po věky jest Minas Hábit A na to se, příteli, musíme napít...

(Otevírá soudek, kyne k okulu a notně si přihýbá. Potom se obrací se znovu k hledišti)

...ne, že bych pohříchu holdoval kořale po nocích z hospody klopýtal ožrale opilství pro elfy nebývá vlastní leč když slyším o vínu, doslova básním a básním, když zlehýnka vínem jsem ovíněn Mok ten jest hřejivý jak náruč vlných žen pro mozek učence božským je vnuknutím smysly jsou zjiřeny, učenec pádem tím přetíná v myšlénkách hranice možností Víno je symbolem poznání, hojnosti Ej, kdybych byl dvojčetem sám sobě nadvakrát chtěl bych být vinařem a víno lisovat kvasil bych odrůdy vzácné i jabčáky pro znalce dobrých vín, vesnické chudáky měšťanům vína bych mixoval v nádobě Však kdeže, dnes samotný v jediné osobě vědcem jsem, proto mám vědecké touhy Chci život zde prožiti sytý a dlouhý leč pro dnešek, myslím si, bohatě postačí když tento okulus magicky vytlačím na místo k tomuto účelu určené pak psychicky vyřizen z transferu břemene prohlásím dnešní den nadobro skončeným A ještě než zavrtám oudy své do peřím ve spacím úboru, v Hábitu Noci neboť přes den jsem oblečen do Pláště Moci...

(významně hledí do publika, dramatická pauza)

...připravím flakóny s vonnými oleji na ohni magickém vodu si ohřeji a přihodím tři hrsti koupací soli neb sůl hraje pro koupel zásadní roli V krátkosti řečeno: sůl vodu změkčí po ní je pokožka voňavá, hebějí a když potom vhnětu si do kůže oleje příjemný pocit mě prostoupí, prohřeje

pravil žlutý, zatímco červený zvedl závoru.

Wilfské království bylo na první pohled zvláštní. Kam oko dohlédlo, spatřovali Nurnští tu a tam roztroušené bílé omítnuté chalupy místních obyvatel. Domy se neshlukovaly do osad a obcí, byly prostě jenom roztroušené. Lázeňské pláště, jásající pestrými barvami, byly zřejmě jakýmsi lidovým krojem. Mezi dobrodruhy se jim začalo přezdívat župany. Čím více se přibližovali k Wilfordu, sídelnímu městu, tím chalup přibývalo.

“Wi... Wi... Wilford”, vyskl náhle Kokoška.

Jak poznal, že právě vstoupili do hlavního města nebylo nikomu jasné, ale Nurnští to brali tak, že je tady doma a tedy nejlíp ví, kde Wilford začíná.

“Hra... hrad”, ukázal před sebe.

Na skále nad městem se tyčily tři bílé věže. Tam ležel cíl cesty.

V královském hradě bylo o Nurnské královsky postaráno. Dostali pokoje, jídla a pití co hrdlo ráčí, kolem každého se točilo několik služebných. Většina družiníků navštívila místní lázně. Navečer Kokoška zařídil audienci u krále.

* * *

Nurnští neduvěřivě předstoupili před krále. Byl to vysoký elf středního věku. Seděl na trůnu a v ruce svíral zlatou berlu, odznak moci. Kolem něj na nižších stolicích sedělo ještě několik lidí. Zajímavé bylo, že všichni měli na hlavách podivné kokrhely, na gwendarronské poměry dosti směšné. V těchto krajích však okazalost kokrhele zřejmě dokazovala míru moci. Královská rodina seděla jako vytesaná, kromě hloupého psíka, který králi hrál nohy a nepokojně se vrtěl. Kokoška se zlomil v uctivé pokloně, Nurnští za ním stáli jako opaření.

“Pa... pa... pane kr... kr... krá... krá...”, zaškobrtl se Kokoška a vysílal prosebné pohledy, “Krá... krá... krá... krá... při... při... při... při...”.

“Mlčíž, Kickahalo”, usmál se vlídně Adeodátus, “Jdi a přiveď barda”.

Kokoška zrudl, vysekl poklonu a pozpátku se vytratil ze sálu.

“Jmenuji se Adeodátus, pánové”, řekl král a sestoupil z trůnu, “Povolal jsem vás a teď se nacházíte na mém hradě”.

Louskl prstem na sloužícího a ten přinesl obraz. Byl na něm vymalován wilfský hrad.

“Zde vidíte první, druhou a třetí věž”, řekl král s uspokojením nad zručností malíře, “Tady bydlíte... a tady jsme teď. Někde v těchto místech”.

“Hm”, houkl nechápavě Harez.

“Tohle je moje rodina”, ukázal král na přísedící, “Moje rodina právě odchází”.

Přísedící vstali a beze slova odešli.

“Chci si s vámi promluvit o samotě”, řekl omluvně Adeodátus, “Ale nebojte se, rodinu vám představím”.

Louskl prsty na sloužícího a ten přinesl další obraz. Byli na něm nějakí lidé v županech a s kokrhely.

“Tak tohle jsem já. Vedle mě stojí Chryseis, moje žena”, pravil král, “Tohle je můj syn Asher, můj otec Agamnon. Tohle vzadu je Ngashu, synův vychovatel. Pán s houslemi je Tangis - za chvíli se s ním setkáte. No a pak už je tady jenom pes. Na tomhle obraze má moc velké uši”.

“Hm”, posteskl si Harez, o poznání výhružněji.

Adeodátus poslal sluhy s obrazy pryč. Zůstal s Nurnskými sám.

“Králi”, řekl Klabzej Myšilov, “Já jsem vůdce týhle družiny a tohle jsou moji chlapi”.

Král souhlasně pokýval hlavou.

“Můžu ti tykat?”.

Adeodátus se na chvíli zarazil, ale pak souhlasil: “Můžete”.

“Dobře”, řekl vůdce, “Aby se nám líp jednalo, budu ti říkat Kokrhel”.

Byl to od vůdce velmi nebezpečný návrh, ale král kupodivu nijak neprotestoval. Od té doby mu nikdo neřekl jinak než Kokrhel.

“A teď nám řekni, co po nás chceš a kolik nám za to dáš”.

“Již přichází bard”, řekl Kokrhel, “Vyčkejte zvuku jeho houslí”.

Kokoška přivedl slepého muže s houslemi a řekl: “Ba... bard, pane”.

Bard měl prázdný pohled mrzáka, brnkl ukazovákem na strunu a přiložil skřipky pod bradu. Bez jakýchkoli řečí začal hrát.

“Jme... jme... jmenuje se to... to... Ta... ta... Tangis... gisův se... sen”.

Tangis mu věnoval nenávistný pohled prázdných očí a začal zpívat.

Zas jedna bitva prohraná
už Meberskou plání
jak stín jde strašná Morana

*U sklepa na sedmém schodě
chráněn magickými kruhy
buřt zraje naložen v sudě
pospolu s dalšími druhy*

*A o to jde, však se cení
soudržnost těch, co tu zbylí
byť jsou různě naloženi
najdou si na sebe chvíli*

*Fionn se s Rienem zřeli
s nimi pak Aedd, jeho dcera
v Nálevně k sobě jsou vřelí
žerouc buřty do večera*

Výprava do Kokrhelova

Klabzej Myšilov

“To je vážně dílo s velkým Ď”, upřímně se tenkrát na jaře roku 1055 rozhodl Rien Gwardit nad cárem papíru, který zesnulý Lagran Paskal odkázal družině.

Zbytek pozůstalosti ani nestál za řeč. Aby bylo jasno, Lagran Paskal jako člen družiny dostal za úkol sepsat stroze do družinové kroniky zápis o výpravě z loňského roku. Jednalo se o výpravu do Wilfského království, které dnes nikdo neřekne jinak, než výlet do Kokrhelova. Lagranův výklad slova ‘strohý’ upřímně rozlílil i takového po literární stránce nepřilíhš tvůrčího pána, jakým je výše jmenovaný čaroděj. Nurnští seděli v hospodě a přehrabovali se v cetkách po mrtvém, které starosta vysypal na jeden z hostinských stůlů.

“Tak teda alespoň na památku”, řekl mladý Allen Moskyt a vzal z hromady otlučený rendlík na vaření fazolí.

“To je teda vážně dílo s velkým Ď”, zavrtěl hlavou kouzelník Rien, “Poslouchejte...”.

A přečetl několik vět.

“Kapitola: Probuzení Kickahalovo...”

“Kapitola první, ne?”, ozval se Nebuč Kanimúra.

“První a asi i poslední... Ba ne, jenom zapomněl číslovat”.

“Nepřerušuj, Kanimouro”, řekl Darlen Moorhed a pohledem vybídl přítele, aby četl dál.

“Probuzení Kickahalovo. Havraní peří, havraní peří... Co to jen může znamenat?...”.

“Bůže? Co je to, u všech bohů, bůže?”.

“Každěj ví, že Paskal psal jako prase”, namítl Moorhed, “Neruště pořád. A ty, Riene, pokračuj”.

“Aha... Co to jen může znamenat? A co já teď? Žiju... Ale vlastně ne. Selhal jsem. Lupiči, buďte prokleti. Doufám, že neselhali jiní. Co já ale teď bez prostředků... Kapitola druhá: Liscannorský přírůstek”.

Druzi se zatvářili nechápavě.

“Nad vesničkou Liscannor se vyhouplo sluníčko a slibovalo krásný slunečný den. Jen Harez, známý lenoch a hospodský povaleč zase jako obvykle vespával kocovinu do poledne”.

“Roztlouk bych mu držku...”, postěžoval si barbar.

“...Musel být večer čilý, plánoval opět návštěvu hospody U hrocha. Když tu ho probudilo něco, co nedokázal přesně identifikovat. Řev. Dětský řev. ‘Co to, u všech skřetů, je’, zavřel Harez a otočil se na druhý bok. Řev ale neustával. ‘Do nurnu, tady se nedá spát’, zařval Harez...”.

“Harez by spíš zařval: Do prdele!”, namítl Dyni.

Harez se tvářil souhlasně.

“Nežvaň, Longo!”, ohradil se Darlen Moorhed.

“...S velkým žuchnutím se svalil z postele a pootevřel okenici. Škvírkou vnikl do místnosti paprsek a zaplavil místnost denním jasem. ‘Fuj, světlo’, zavřel zlostně Harez. Chňapl svojí šlachovitou pazourou svůj meč a došoural se ke dveřím. Pomalu je otevřel a rozhlédl se. Venku nikdy nestál, jen od prahu se stále ozýval řev z nějakého uzlíčku na zemi. Harez do něj neduvěřivě píchnul mečem. Teprve teď si všiml, že na uzlíčku je tento dopis:...”.

*Toto dítě, prosím, dobří lidé, předejte Harezovi,
mé velké lásce.*

*Toto je její plod a já věřím, že se o svého
chlapečka*

dobře postará, když já toho nejsem schopna.
Irma

“Kráva blbá”, odplivl si Longodon, “Je mi blivno, když si na to vzpomenu. Vodložit svý dítě může jenom...”.

“Můžu už mluvit?, skočil mu do řeči Harez a obrátil se na Darlena, “Dobře. Takže Paskal byl podle mě blbec. Především: malý děčko položili ke dveřím hospody a našel ho Jeremiáš. Pravda?”.

“Jo, to je pravda”, odvětil hospodský Jeremiáš zpoza pípy, “Bylo to po ránu, krčma byla ještě zavřená”.

“No proto. Za další: co bych asi tak dělal v hospodě, když sem spal na plánič. Barbaři

jenomže s takovou sotva se poměří
když na pět vlastností je pouze čtyř dveří
Pochopil, že to nic dobrého nevěstí
rázem je z chlapíka hromada neštěstí
bere ty nápisy vážně a doslova
z hlediska možnosti doslova šokován
dožvykal chleba a dojedl klobásu
a že byl mamlasem z nejhroších mamlasů
za čas, když od hladu přestal být čilý
nožem si na rukou podřezal žíly
Příběh je završen, čtenář se táže
jakáže pointa k němu se váže
Nebo snad o ničem bylo to dílo?
Jak všechno nakonec skutečně bylo?
Bláboly ve verších s úmyslem nekalým
vyryli vandali, co tady přespalí
byli jak zvířata nejhroší zběře
pestrými barvami natřeli dveře

Okulus - trubky kus

Klabzej Myšilov

Divadelní hra pro dva herce. Sestává se ze dvou obrazů.

Osoby:

Hyen Hábit elf učeného zjevu, oblečen v domácké roucho, přes prsa zavěšený soudek na víno
Pošťák ouředník, oblečen v nebohaté ouřední roucho, přes rameno torba na dokumenty

Základní rekvizity:

Hadrník slaměný strašák v hadrech, tělo ušité z prostěradel a pytlůviny, hlava tvaru obřího kedlubnu, nos ze sušené kukuřice, ústa protažena do šklebu, oči hnědé
Racek kaširovaný s rozepjatými křídly
Okulus objemný kus trubky
Dvoukolák pošťáková kárka s ojí uzpůsobená pro lidský potah
Mociplášť obnošené elfské roucho pošité plameny

(Ostatní rekvizity rozepsány v popisu závěrečného obrazu)

Obraz první - dramatický

Rozevře se opona. Je vidět planinu, uprostřed v zadní části jeviště se tyčí křivá věž s plochou střechou. V levé části střechy stojí slaměný strašák v hadrech. Je slyšet slabý hukot příboje - divák tuší, že věž stojí na útesu nad mořem. Po celé délce jeviště se ve výšce táhne tenká struna, na které je zavěšen kaširovaný racek s rozepjatými křídly. Kulisák jej ovládá dlouhým provázkem. Kulisákem tažený pták letí zprava doleva. Když spatří strašáka, poplašeně zaskřehotá a letí dál. Na střeše věže se otevře dřevěný poklop, z nějž se vrávoravě vynoří Hyen Hábit. Otrěse se zimou, pořádně se zahálí do pláště a dýchá si na zkrěhlé dlaně.

HÁBIT (dýchá si na zkrěhlé dlaně)

To je ale skuňčí zima
že by elfa nevyhnal
co dím, elfa, ani zvíře
ani švába, co spí v díře
a to vůbec nemluví
o učenci, jenž tu dlí
jenž tu věrně slouží vědě -
pilně louská svazky šedé
ano, šedé, šedé prachem
...jak opojen jsem jejich pachem -
a jenž v své věži hrdě plove
krajínami vědy nové
již zde kámen po kamenu
staví jako pilíř, stěnu
aby silna mohla nésti
břemene všech pavěd lestí
všech teorií, hypotéz
všech scestných bludů, které vězí
v kruzích vědy zakotveny
tak pevně, že jen těžko se mi
podaří je vyvrátit
A právě proto hledám klid
pro svou práci v osamění
vždyť kolo kolem tu nikdo není
stačí se jen podívat...

(rozhlíží se nešťastně kolem sebe)

...hle, pustina, snad akorát
tam zpustlý hřbitov, támhle ruina -
kde jistý vědec bahna bujná
zkoumal, loučil, extražil
však prý své blízké otrávil
a pod tíhou zločinu
v alkoholu spočinul
a odešel, už tady není -
a co to támhle zuby cení?
Hospoda, však dnes už pouze

připotácel jakýsi připililí slepý trhan se skřípkami a začal nám na nich předvádět své neumění. Nejprve jsem si myslel, že je to hudebník se slavností jenž se ztratil v rozlehlých prostorách paláce, ale nakonec se z něho vykubal králův poeta, který nám veršem měl přiblížit další část šíleného proroctví. Ovšem jeho produkce byla strašlivá a nikdo mu stejně nic nerozuměl. To už přesahovalo všechny meze. Řval jsem na něho ať si tu svou debilnost strčí za klobouk a kouká nás pustit ven a dát nám naše peníze. Ostatní po něm házeli miskami a bylo jim jedno že jsou s pergamentu. Já jsem rezignoval. Sedl jsem si na zem přitáhl kolena k sobě a snažil se uklidnit mysl.

Jaké bylo mé překvapení, když po nějaké době zarochotili klíče v zámku zrovna u mé cely a ve dveřích se objevil právě opilý houslista v doprovodu dvou bratrů kovářů. Budou mě mučit, napadlo mě a pohlédl jsem na přichozeního. Rychle jsem mu začal říkat, že je to jistě omyl, že se mi jeho produkce líbila, co líbila, jsem jí úplně nadšen... ale spletl jsem se. Nepřišli mě mučit. Byl jsem pouze vyzván abych následoval muzikuse do králových komnat kde mi bude vše vysvětleno. Co jsem mohl ztratit, vyrazili jsme.

Cesta ztichlými rozlehlými chodbami mi na klidu rozhodně nepřídala. Až nyní jsem si uvědomil ponouřlost a rozlehlost zdejšího paláce. Procházeli jsme prázdnými neosvětlenými chodbami bez výzdoby a ve světle kovářovi louče jsem občas zahlédl stejně nevybavené místnosti a sály. Trvalo to notnou chvíli než jsme dorazili k cíli. Zde to z výzdobou už bylo lepší, ale rozhodně mi nepřijde normální nechávat si vypreparovat vycpat a následně pověsit na stěnu své oblíbené lovecké psy. Byl jsem vyzván abych počkal, že budu ohlášen. S tímto sdělením nás skřípal opustil a prošel velkými dveřmi. Bylo vidět, že mu slepota v pohybu a orientaci vůbec nepřekáží. Divný člověk. Netrvalo to moc dlouho a byl jsem pozván dovnitř. Velká místnost byla zařízena jako ložnice a dominovalo jí velké manželské lože s nebesy. Kousek od nich seděl místní král (tuším že se jmenoval Kokrhel) a za zády mu stál houslista. Vyzvali mě abych se posadil a bez delšího otálení mě začali zaslouchovat do tajů situace. Věci se měli (tuším) takto i když jejich výklad byl velice zmatený.

Kokrhel za svého mládí byl pěkný vykuk a svou ženu lstí odloučil někomu koho ona velmi milovala. Domníval se, že královský palác,

drahé šperky a šaty dobudou její srdce a ona se v lásce přikloní na jeho stranu. Dokonce to tak i vypadalo a on si myslel, že má vyhráno. Blázen. Ona totiž byla padlá na hlavu možná ještě více než on a tajně začala připravovat svou pomstu. Ale jakou... V přestrojení se vydala mezi divoké gwory a tam se jí za blíže neznámých okolností, podařilo sjednotit jejich kmény a přesvědčit je aby napadli Wilfské království. Sama pak stanula v čele vojska. Ano jak je již jasné, péřový paňáca, kterého jsme zabili a uřízli mu uši byla paní zdejšího království. Byla mi dokonce ukázána její mrtvola ležící na posteli z nebesy. Jediný kdo prý může z této zapeklité situace pomoci je jakási místní čarodějnice jménem Podarga, žijící v začarovaném lese. Ta by snad mohla dát věci (i když absolutně nechápu jak) do pořádku. Proto jsem také byl pozván sem do komnat, aby mě požádali, zdali by nurnští nebyli ti, kdo za Podargou zajdou. Nebyli. Nevím jistě jsem ten den chytil demona výřečnosti, nebo jsem trefil královu špatnou chvíli (což asi ano), podařilo se mi krále přesvědčit o tom, že Nurnská družina už svůj díl zde udělala a že disponuje mnohem kvalitnějšími lidmi než jsme mi. Dokonce se mi z něho podařilo vymámit i odměnu, která nám byla slíbena.

Co dodat závěrem. Nevím jak to ve Wilfském království nakonec dopadlo, my jsme nemeškali ani chvíli a okamžitě po propuštění jsme odjeli, a abych se přiznal, tak mě to ani příliš nezajímá.. Důležité je, že jsme se s této podivné země nakonec všichni vrátili živí, zdraví a přičetní.

Starostenské novinky

1) Dnešní novinky začneme radostnou událostí. Starostovi a jeho mladé manželce Rie se 14. 10. 1062 narodil chlapec, který dostal jméno Lotd. Doufejme, že mu budou bohové na jeho cestě životem přát.

2) Dobrodruzi se poslední dobou vydávají na výpravy pouze do blízkých oblastí, pokud možno na území Gwendarronu. Z posledních dvou výprav se všichni občané liscannorští šťastně vrátili ověšení velkou kořistí a plní historek o nových slavných činech Nurnské družiny.

3) Hobit Adon, který byl jmenován obecním rybníkářem, se o svůj úřad vzorně staral, nasadil do

POŠŤÁK (*vyrazí, ale vzápětí se strašně vyděsí*
Hábita)

Hejbněte se, bídná kola...
...Dobré se mnou a zlé pryč!
Vezměte si vůz i tyč
jen mě, prosím, nemordujte...

HÁBIT (*mateřsky*)

Neděste se, vozko, stůjte
Já jsem Hábit, Hábit Hyen
ten, co v této věži žije
žádná hrůzná zrůda z blat
S každým jsem hned kamarád

POŠŤÁK (*stále vyděšeně*)

...byl jste tam a teď jste tu...

HÁBIT (*uklidňujícím hlasem, učeně*)

...Dobře - pár slov o letu:
Nemá peří vše, co plove
vzduchem, stejně tak neklove
všechno, co se letem snáší
k zemi, nevím co vás plaší
Let je zkrátka umění
jehož znalost pramení
ze studia starých svazků
Pak odpověď znát na otázku
zda má vědec dosti v hlavě
a nemyslím tím pití právě
rum, či jiné lomcováky
když říkám v hlavě, míním magy
to jsem vám chtěl ozřejmit

POŠŤÁK (*klidněji, upřímně*)

A já chci mít už od vás klid
Jsemť z poštovního oufađu...

HÁBIT (*obrací se k hledišti*)

...V jednom jistém pořadu
při jarmareční slavnosti
jež ku oslavám státnosti
tam v Bimbandólu každým rokem
jest konána, já jedním okem
když pod stromem jsem dřepěl v parku
a svačil věnec polopárků
jsem pozoroval óbrmana
jak k davu volal slova známá:
,Přistupte, jen pojdte blíže
k pokošení zemské tíže
dojde před vašimi zraky

umělec náš předčí ptáky
Z věže od soudního dvora
slétne, krátce zavravorá
přistane a bude celý
To jste ještě neviděli!
Dav zašuměl, zřel na kejklře
jak se sápe do vikýře
Nejvyšší z tamějších doškových střeč
Dav ztichl, i mně se zatajil dech
a o zbytek příběhu dělit se netřeba
I když rád dělím se s pocestným o chleba
zážitek z jarmarku byl dosti otřesný

POŠŤÁK (*znechuceně*)

...Chleba mi netřeba, vřdyť nejsem pocestný
Předám vám trubici, pokud ji chcete
na lejstro převzetí podepíšete
a tím je náš dialog najisto skončený
Měl byste pochopit, když jste tak učený
skončený znamená, že pro mne hasne

HÁBIT (*kroutí hlavou, se zápallem hovoří k
hledišti*)

Vidím, že pánovi není vše jasné...
Vysvětlím vám proto kuse
jak pracuje se s okulusem
v příkladu užiji vědecké pojmy:
Tělo je děleno v tubus a stojny
Stojny jsou trnože z poctivé oceli
které se sbíhají k středové hřídeli
na jejímž čepu dlí otočné lože
do lůžka samotný tubus jest vložen
v oblasti těžiště, které je garancí
že všech sil působky v jistě jsou balanci
Odborně řečeno: tubus je ve váze

POŠŤÁK (*strká Hábitovi pod nos lejstro a
olůvko*)

Jakožto listonoš s kdekým jsem vycházel
s vámi však vjíjí lze mi jen ztuha
Tu máte pergamen, tady je tuha
v kolonce ,Převzato:‘ vložte svůj autogram

HÁBIT (*pyšně*)

Přáním jsem potěšen - rád vám svůj podpis dám
zřím, že jsem autorem široce čteným
Přestože získal jsem všeliké ceny
od obce vědecké, vždycky mne dojme
když laická veřejnost vstřebá a pojme
Myšlénky, kterých jsou mé statě syty
jimiž zde s pavědou vedu boj lýtý
a rozžínám v temnotách lampičky poznání

ženu, krásnou Chryseís!“, zahrňmal nahněvaně,
“Ty uši jsou její“.

“Ten bard to věděl, sviňák“, hulákal
Darlen Moorhed, “Teď nám to tady zapěl“.

“Tak na tohle už vážně prdím“, propadl
Harez hysterii.

“Kokrheli, počkej“, řekl klidným
hlasem Rien Gwardit, “Co kdybysme si promluvili
jako elf s elfem. Někde v klidu, mimo tyhle
nevlídný zdi. Možná, že jde jenom o strašlivý
nedorozumění. A nebo tady někdo kuje temný
pikle“.

Kokrhel zaváhal a potom souhlasil.
Rien Gwardit byl propuštěn a následoval krále do
jeho komnat.

* * *

Nikdo neví, o čem přesně si ti dva asi tři
hodiny povídali. Ve vězení vládla truchlivá
atmosféra, zvláště když se nevědělo, jestli se kdy
odvážný Gwardit, jeden z mála chladnokrevných,
vrátí. Ale vrátil se, už klidný a vyrovnaný. S ním
se vrátil i Kokrhel, teď už relativně usměvavý a
bodry. Zřejmě již ztrátu manželky oželel.

“Propustíte je a vydejte jim jejich
majetek“, rozkázal král staršímu bachaři, “A vám
se, přátelé, omlouvám“.

Nurnští se tak bodří nebyli. Mlčeli.
Zvláště Harez se tvářil, že mu každou chvíli
zakrouží krkem.

“Slíbené peníze vám samozřejmě
vyplatím“.

“A co náhradu škody?“, ozval se
přidržle Myšilov, který chtěl z jeho blbosti
vytrískat co nejvíc, “Při týhle povedený výpravě
jsem přišel o psa“.

“Psa vám nedám, ale můžete si vzít
kteréhokoli koně z mých stájí“.

“Dobrá, Kokrheli, to je solidní návrh“.

“Ale ještě pro mě vykonáte jeden úkol“,
navrhl Nurnským Kokrhel, “Potřeboval bych,
abyste zajeli za Podargou a...“.

“Tak to prr“, zařval Harez, “Za žádnou
vědmou se nejede. Zaplat’ a tím končíme! Uděláš
z nás mukly a pak se lísáš!?”.

“Dobře“, sklaplo králi a dál už radši nic
nenavrhoval.

* * *

“Ty, Gwardite, nevíš jak to teda
všechno nakonec bylo?“, zeptal se Darlen
Moorhed, když družina projela kolem strážní

budky do normálních krajů.

“Dá se jenom dohadovat. Král, když byl
mladej, miloval nákou lepou děvku Chryseís a do tý
samý děvčice byl zaláskovanej eště nákej
Histákus. Stalo se to v jedný wilfský vesnici,
vlastně Wilf je jedna velká vesnice. Prostě, stalo se
to ve Wilfu. Chryseís to hrála na obě strany a ti dva
se mohli přetrhnout, kdo bude lepší. Histákus
nebyl tak bohatej, ale zase pobral víc rozumu.
Kokrhel byl od narození spíš blbec...“.

“Jó, tendle příběh mi zní věrohodně“,
pokýval hlavou Dyni Longodon.

“Počkej, teď to teprv přijde“,
pokračoval kouzelník Gwardit, “Postupem času se
Kokrhel domák, že Chryseís protěžuje spíš Daniho
Histáka. A jelikož byl Kokrhel křivák a ještě ke
všemu z bohatý rodiny, tak jednoho dne prostě
Chryseís unes a přítom snad i někoho zabil“.

“Von ani snad někoho nezabil“, vložil
se do vyprávění bystrý Darlen, “Von prostě
vyvraždil její přfbuzný a vypálil celou vesnici.
Dyť to máš v tý slepcově písni“.

“Jo, jo. Ale Histákus to přežil a čekal na
svůj čas. Zatím se Kokrhel s Chryseís oženil a
zahrnul jí bohatstvím. Stal se králem a ona
královnou. Dala mu syna a Kokrhel, nic netušíc,
byl šťastnej jako malý dítě. Jenže Chryseís se
spaktovala s Gworama a slíbila bůhvico jejich
kmenovejch náčelníkům, aby svrhli Kokrhela z
trůnu a ona mohla bejt veselou a bohatou vdovou.
Jenže tohle se nějak domák ten Histákus a jelikož
věděl, že Kokrhel je totálně blbej, usnoval takovou
malou lest s Podargou. Prostě předhodil
důvěřivému Kokrhelovi to takzvaný prorocství, aby
jako zabil Brkoše. Dani Histákus totiž moc dobře
věděl, že na to ten vůl skočí, a taky věděl, že
Chryseís při kmenovejch poradách lesních elfů
maskuje svojí pravou identitu hábitem z havranfho
peří a černou kalafúnou ve tváři. Plán byl vcelku
prostej a díky Kokrhelově blbosti dokonale vyšel -
Kokrhel vlastně nechal zabít ženu, kterou miloval
nade vše, a Chryseís, která Histáka zradila tím, že
si Kokrhela vzala a mlčela o vraždění a pálení
vesnic, potupně umřela ukuchána tupým nožem.
Je to vlastně úplně jednoduchý“.

“Takže když to vezmu kolem a kolem,
tak vlastně Kokrhel i ta jeho mūra byli vlastně
pěkný hajzlíci“, zauvažoval Nebuč Kanimūra.

“No co, máme peněz jako želez, a v
podstatě za nic“, uzavřel debatu Dyni Longodon,
“A vezem si dvě bomby, který by dokázaly
rozmetat nurnskou radnici na prach. Prostě není
nač si stěžovat“.

“A já jsem dostal koně, kterej ještě

kladivem, dám dvě tři rány
stát budeš jak přikovaný
na vrcholku tamté věže
Ochoz ten jest ostře střežen
mým chasníkem Hadrníkem
přístup chráněn pevným víkem
a navíc stavba nemá dveří
Musil by mít zloděj peřf
nebo mým být obrazem
či být jištěn provazem
Však kdo by mu jej shůry shodil
zde by žádný nepochodil
kdyby nebyl kým jsem já
Věž je vskutku poctivá
a na střeše, věz, bez řečí,
jednou provždy v bezpečí
Okuluse, budeš dlít...

*(opět promlouvá k hledišti a přemýšlivě přechází
po jevišti)*

Však teď se musím soustředit
a připravit si řešení
Jak vidno, žádné lešení
či kladky, zdvíže kol mé věže
vidět není, žádné dveře
ani rámy okenní
žebřík, ve zdech žbrlení
což jen obranný má účel
Každý jiný teď by skučel
lál by plánům stavitele
Já v opaku vítám vše
jak je objekt vystavěn
Přes překážky za pár směn
přemístím se s okulusem
v mžiku oka, takřka susem
odsud rovnou k Hadrníku
Ne nadarmo kouzelníků
z malých vísek v okolí
ač se skromnou nevolí
byl jsem zvolen předsedou
Vždyť znám, co kouzla dovedou
když zkoumal jsem je křížem krážem
Není divu, že jsem vážen
veřejností odbornou
a přesto tvář mám pokornou
Ač jsem si vědom vlastní ceny
nejsem zhola namyšlený
v tom tkví ryzost osobnosti
Leč rozum praví: „Mlčiž, dosti...“
Dostí mi o vlastní osobě vyprávět
příběh je skončený, na závěr jen pár vět
které, jsa pointou, moudrost by předaly
myšlénku, poselství, slova jež odhalí
pravdu v své prvotní, nejprostší nahotě:
Postavit před soudce, předhodit porotě

ptáka, co chechtá se namísto zpěvu
jenž v ptáků obilí zosobní plevu
Neštěstí pokroku, ti bílí rackové
většího humusu po nebi neplove
Chodil jsem po zemi, plavil se po moři
leč nikde jsem nespátřil takého tvora
který by výkaly sužoval shora
co jiní stvořili úmornou prací
Jeden pták utrousí, druhý se vrací
ptákanec cílený usírá divoce
třetí už krouží, zlobně se chechoce
by řítí cíl trusu dopadu zaměřil
Kdo to kdy neviděl, sotva by uvěřil
Racků zlé síření krve mi pije
Popíší, jak by to řešili Chlié
kdyby zde nad krajem nabyli vlády
Jak známo k problému stavět se zády
od věků věkoucích Chliím je cizí
Pro příklad uvedu jednu z mých vizí:
Nejprve racek jest prohlášen za psance
včetně svých příbuzných, každého zastance
který by vzdoroval, dál nutno především
zostudit rebela přízviskem hanlivým -
stejně jak trpaslík zván jest Fousalík
taktéž i pro ptáka vymyslet hnusný křik -
letmo mě napadá Usíral, Kadivec...
a jak se nad ptákem zavírá zlobná klec
pomstu lze završit v následném kroku:
Usíral, zbaven práv, oněmí v šoku
civí, jak lidé se v sraziště houfují
dechovka vyhrává a bubny bubnují
vývěsky jásají: „Pití je zdarma
plus párky hobití“, komise kárná
do stolec usedá, tu Mistr Palivec
přichází, vede jej červený koberec
co slouhové pokladli, a rudý běhoun pak
končí, kde hranice tyčí se do oblak
Tam Mistr ustne, prohlédne vatru -
utichnou zástupy sester a bratrů
zmlkne i kapela... Mistr se dívá
nad prací tesařů uznale kývá
Spokojen, pokyne borovou fagulí
komise povstává, dle platných regulí
obřadně zahájí Plamenné svátky
Usíral naložen v poněkud vratký
a rezavý dvoukolák, tažený spřežením
dvou tučtů kapounů, vezen je srocním
davu, jenž zšikován v uličku pohany
častuje Kadivce kamením, fackami
Kárka po třikráte objede hranici
Usíral pochopy stržen a na špici
hranice v železech řetězem přikován
Opodál Palivec, plamenný mistr, an
faguli zažehl magickou formulí
zarází pochodeň do vatry, nefku-li

* * *

Merbská pláň byl neúrodný kus pažitů
za hraničními kameny. Za malým pahrbkem
odpočívali Tristandští věrní a sledovali vývoj
situace. Organizovali přesuny oddílů lučištníků a
pěších. Po Gworech nebylo zatím vidu ani slechu.
Nurnští volný čas venovali mapování terénu a
zjistili, kde leží ona Kokrhelem zmiňovaná
soutěska. Kokrhelův plán se jim zdál dosti divoký,
přesto se však rozhodli, že soutěsku pro ústup
použijí. Bomby však měli v plánu si ponechat. V
budoucnu by je mohli využít k lepšímu účelu, než
je trhání nějakých skal.

Večer Nurnští postavili hlídky a ulehli.

Jak se dalo předpokládat, Gworové
přitáhli za rozbřesku, kdy Merbskou pláň halil
závoj mlhy. Nurnští nedbali nějaké koordinace s
oddíly wilfských, které se zmateně začaly hotovit
k obranné taktice a pod rouškou mlhy, která se
však nebezpečně začala zdvihát, zaútočili na
několik menších skupinek Gworů na pravém
křídle. Chtěli si nejprve nepřítel, jak se
válečnický říká, okošťovat. Už při prvním střetu
bylo jasné, že Gworové jsou zubožení lesní elfové
primitivního kmene. Jejich nedostatečná výzbroj
anulovala to, že se mezi nimi mohli nacházet i
výteční bojovníci.

Nurnští zvolili pro takový případ
klasičtější taktiku - našli prvního muže, který v
tratolšti krve dýchal, a vymlátili z něj, kde by
mohli Brkoše najít. Velkým obloukem obešli
jedinou linii, kterou Brkoš plnou silou vrhl na
wilské řady, a zaútočili přímo na skupinu, která
chránila Brkoše. Standarta s černým v lehkém
vánku se třepotajícím havraním peřím jasně
označovala Nurnským cestu. Nepřátelské klacky
a kamení se sotva mohly poměřovat s výtečnými
čepelimi družiníků.

Bitvu není třeba mnoho popisovat,
neboť bereme-li v potaz mlhu a chaotické velení
na obou stranách a připočteme-li nezáměr
Nurnských na konečném výsledku, družina ani
okolní dění příliš nevnímala. Osobní garda
černého muže byla rychle pobita a samotný Brkoš,
který se sice snažil kouzlit, skončil s Aderskou
dýkou mezi žebry. Harez rychle odřezal uši a
družinici se obloukem stáhl k soutěsce. V
takovémto strohém popisu celá akce připomíná
výlet na nurnský jarmark, ale čtenáři Historie
Nurnské družiny vědí, že takových snadných
okamžiků je v Nurnské družině poskrovnu.

* * *

“Vezem uši, Kokrheli”, vydechl vůdce
Myšilov a Harez vytáhl z kapsy krvavé části
Brkošova těla.

Kokrhel se samou radostí div
nerozplakal. Věděl, že po Brkošově smrti se
Gworové nejspíš stáhnou zpátky do hloubi
hvozdu.

“Budte tu jako doma, pánové”, řekl
Kokrhel, “Jste mými hosty, jak dlouho budete
chtít”.

“My bysme spíš tu odměnu”, namítl
Nebuč.

“Všechno bude, pánové, ale až zítra. Až
přijedou poslové”.

* * *

Když jde všechno snadno, jak se říká
jak po másle, bývají Nurnští ostražití. Ne však v
tomto případě. Po náležité nepříliš stridmé večeři
a opakované lázni zalezli Nurnští do svých pokojů.
Každý spal sám, jen Klabzej Myšilov, od přírody
nedůvěřivý, se ze svého pokoje hyperprostoroval
k Rieniu Gwarditovi.

“Víš, nák tomu Kokrhelovi nevěřím”,
odtušil druid, “Na můj vkus je to moc velké
blbec”.

A s těmito slovy zalezl pod postel a
znevíditelnil se.

Když druida ze sladkého spánku
probudila strašlivá rána vyražených dveří, ani se
nedivil. Ve všech pokojích celá akce probíhala
podobně, tak ji popíší na příkladu pokoje
Gwarditova.

Rien Gwardit se posadil na posteli a
zamžoural před sebe do míst, kde dříve bývaly
dveře. Dovnitř vlítli čtyři trpaslíci v kožených
zástěrách s kladivy a bílými páskami na rukou. Z
chodby do pokoje proudilo světlo.

“Jsme trpasličí kováři a vy se vzdejte
kovářskému právu!”, houkl ten nejstatnější.

Dva skočili za Gwarditem do duchen a
přimáčkli ho k dubovému čelu. Zkoušel kouzlit,
ale nic se mu nepovedlo. Za chvíli skončil s
bolestivě zkroucenýma rukama a pouty. Stejně se
dařilo i neviditelnému Myšilovovi. Kováři šli
najísto a vyšťourali ho zpod postele. Také on
neměl štěstí, zdalo se, že jakási záhadná síla ruší
účinky veškerých kouzelných bezmegů.

Gwardit s Myšilovem byli hrubě
vystřkáni na chodbu. Tam už dva kováři táhli

V lázni si obvykle dost dlouho hovím
a poté, co vylezu, jsem jako nový
To se pak ve spánku nádherně plove
po širých končinách krajiny snové
to se pak ve spánku nádherně dříme
Mám prostě nutkání jasné a přímé:
Vlezu si do kádě a v horké lázni
ponořen v bublinách začnu si básnit
a verše kvalitní možná i zvěčním
ve sbírce autorské, zatímco řečním
bych řečněním zachytil myšlenky prchavé
čím více slov, tím víc mi myšlének uplave
bez řečnění méně se myšlének chytí...
Je to jak bludný kruh, dím, není zbylí
Než lázeň si ošklivit puzením verše psát
nechám si do vody pohroužen báseň zdát
nechám se kolébat ve vlnkách zdání
a to je mé, pro dnešek, poslední přání

(otáčí se a volným krokem kráčí k věži)

a to je mé
pro dnešek
poslední
přání...

(zavře se opona)

Obraz druhý - živý

(otevře se opona)

Jedná se o statický živý obraz, který je vyjádřením Hábitova snu v lázni. Je slyšet šplouchání vlnek a postupně sílí podbarvující dramatická hudba. Přes jeviště plynou cáry dýmu z kadidelnic. Dým zde má dvojitý symbolický význam. Jednak diváka upozorňuje, že jde o snovou vizi, a jednak jej ujišťuje, že je lázeň skutečně horká. Na jeviště se snášejí mýdlové bubliny. Křivá věž je omítnutá na bílo. Na střeše věže stojí ztupořený okulus, Hyen Hábit v Mociplášti upřeně zírá skrz jeho hledí. Hábit i přístroj jsou vidět z profilu. Hábitova postava má také dvojitý symbolický význam - pozoruje hvězdy a budoucnost. V jeho tváři se zračí radost z vědeckého bádání, ale i chmury z toho, co snad vidí v budoucnosti. Od paty věže je rozvinut rudý běhoun, na němž stojí tři postavy v různých fázích pohybu. Jsou oděny v černé kápě, není tedy patrné, že tyto osoby jsou ztvárněny hercem pošťáka a dvěma kulisáky (jeden byl užít pro vedení racka, druhý jako výpomoc při provedení Hábitova transferu dolů z věže v průběhu hry). Zosobňují záhadné postavy Chlié. Běhoun vede k hranici. U hranice stojí slaměný strašák Hadrník, držící faguli. Představuje Mistra Palivce, konajícího odpovědně

svoji práci. Strašákova zlobná ústa tvaru luku jsou symbolem, že je sice zodpovědný, ale nemá ke své práci kladný vztah. Hranice je situována v popředí levé části jeviště. V nitru hranice je skryta další kadidelnice. Její dým dává tušit, že Den Ustírala byl již zahájen. Do špice hranice je zaražen hlavou dolů bílý kaširovaný racek s rozepjatými křídly. Symbolizuje Ustírala, který se sice snaží osvobodit, ale nemá síl. Je proto zřejmé, že moc Chlií je značná. V popředí pravé části jeviště stojí opuštěný poštákův vozík, do nějž je zapřaženo několik kaširovaných kapounů. Divák si všimne, že Hábit skrze okulus vlastně hledí na opačnou stranu, než je hranice. Toto je také dvojsmyslné. Hábit je učený a ví, že by mu dým stoupající z hranice zastíral dobrý výhled. Druhý výklad tohoto symbolu divákovi napoví, že Hábit ve své humánní podstatě s osudem racka vlastně v hloubi duše nesouhlasí. Na druhou stranu rudý běhoun vedoucí od paty věže dává tušit, že Chlié jsou ve věži vítanými hosty. O úctě k Chliím svědčí i skutečnost, že Hábit uvolnil strašáka pro zosobnění Mistra Palivce. Tento živý obraz má v divákovi vyvolat hluboké a rozporuplné niterní pocity, podněcující zamyšlení nejen nad divadelní hrou samotnou, ale i nad sebou samým. Divák je nucen k přijetí myšlenky, že skutečný svět je postaven na samých rozporech. Z toho důvodu také živý obraz trvá, dokud poslední divák neopustí představení. Oponu v tomto případě není třeba zavírat.

Ruindorský Aedd chytá sumce

Klabzej Myšilov

*Ruindorský Aedd chytá sumce
jeho syn Fionn zas lelky
Tatínek naložen v džunce
synák, jsa na loďku velký*

*naložen bývá spíš v pivě
Zatímco ztuhlost má v oku
Gwardit-mág tváří se živě
ačkoliv drahných je roků*

*Podvolen kázání Chlié
naučen očistné kázni
pečlivě oudy si myje
válí se naložen v lázni*

*Viella, z dívky dnes žena
bohové, jak ten čas letí
tak ta je též naložena
vynáší kyblíky smetí*

už vzdávají se páni
Už v bahně Wilfské prapory
už poroba je jistá
jen u zdi staré obory
rve se jich ještě tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Kdo nos má, z pole utká
kdo oči má, ten tuší
že končí doba královská
a Gworům dlužší duši
A že teď nejlíp pro Wilfa
když pokání si schystá
tak proč už toho nenechá
těch zatracených tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři
sta

Co to má vlastně za cenu
nechat si kuchač břicha
když bitvu vidět ztracenu
a bohové jsou zticha
Co to však tropí dějiny
v nichž bustu kácí busta
ač u zdi nezbyl jediný
věčně žít bude těch tři sta, tři sta, tři sta, tři sta,
tři sta

A dalších třista tři a třicet let
budou tu s námi stále
abychom si mohli podržet
svou zem a svého krále
Pravdě nastávají těžké hodiny
však může si být jista
dokud jí hájí jediný
natož pak celých tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři
sta

Bard dopěl a vyčerpaně sklopil hlavu.
“Vidíte?”, řekl vědoucně Kokrhel,
“Tady to máte”.
“A co jako?”, zeptal se nechápavě Rien
Gwardit.

“No prorocství o bitvě. Bude strašlivá
bitva. Gworové vylezají z hloubi Boskerského
hvozdu a chtějí nás porobit”.

“Tak bude bitva. A co my s tím?”.
“Počkejte. To není všechno. To byl jen
předzpěv o Tristandských věrných”, vložil se do
debaty vyčerpaný bard, “Tohle byl jen sen. V tom
snu jsem něco viděl, ale vůbec jsem tomu
nerozuměl, takže jsem to aspoň zhudebnil”.

“Prorocství od Podargy teprve přijde”,
řekl souhlasně Kokrhel, “A Tangis ho taky moc
pekně zhudebnil”.

“Nazval jsem to: Můj králi”, řekl bard

a vyloudil první tóny skladby.

Tak vstávej, sladká lásko
vstávej, už je čas
už dávno nemám náskok
a jen v dále cizí hlas
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy

Tvým bratrům z kmene Histaků
já před léty tě vzal
to já spálil jsem tou vůskou
a rozdrásal tvůj žal
ale pak můj hrad i tvým se stal a tvá touha mojí

Tak lásko, proč teď mlčíš
a zapomínáš řeč
a hladíš kůži vlčí
a otevíráš klec
Žlutý pták nad Merbskou pláň vzlétá a zpívá

A tak král si sedlá koně
slyší sliby věrnosti svých tři sta
však nic nezmůžou zbraně
když zlá léčka se chystá
a poslední vteřina k království Wilfů se plíží

My prohráli tu válku
neboť slabá jsou ta kouzla
šíp nepřeletí dálku
když nepamáhá touha
A jen ty, králi můj, víš, kdo zlé dílo strojí

Vždyť ty víš, kde kvete láska
i kam chodí spát žal
a proč prorocství spásné
Dani Histakus ti lhal
Tak proč v zoufalství svém bezhlavě mu věříš

Že až přiblíží se řady
a padnou na zem šípy
Černý musí být skolen
ranou Adarské dýky
ten, co zdobí ho štít s havraním peřím

A tělo nechat vlkům
a vranám jeho duši
a zbroj sejměte z krku
a odřežte mu uši
A s tou kořistí na útěk spěť z bitvy na Merbě

Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Na na ná na ná na

dycky spěj na pláních, obzvlášť když se nad Liscannorem houpe sluníčko a slibuje krásnej slunečnej den. Pravda?”.

“Pravda pravd'oucí”.

“Takže jedinej, koho by bylo nutný pchnout mečem, aby se probral z kocoviny, je jedinej Paskal”, zabouril barbar Harez, “Kdyby teda nebyl mrtvej. Ale nikdá sem nepíchal mečem do dět a rozhodně sem neřval: fuj, světlo. Co může bejt asi tak na světu fuj, kurva?”.

“A jak to teda bylo s tím Irminým děckem?”, dotázal se Rien Gwardit.

“No, co asi!? Měla se mnou dítě a nechtěla ho”, zaúpěl barbar, “Já se vo něj taky neprosil, ale když už tu jednou bylo, tak sem ho vzal a vodvez tam dólu ke svému kneni. Tam se vo něj postaraj, vo to se nestrachujte. Kmen se dycky umí postarat vo svoje lidi. A až z něj bude chlap jako já, tak bude bojovat, stejně jako já. Co je na tom, chlapi, tak nepochopitelný?”.

“Jasně, jasně”, pokýval moudřev hlavou Dyni, “Jo, a má von, kromě toho, že je to tvůj syn, vůbec nějaký jméno?”.

Harez se odevzdaně svezl na židli. Potom zaúpěl: “Jak může mít nějaký méno, když eště neni chlap?”.

“Kapitola třetí: Příchod Kickahaly do Liscannoru”, přečetl Rien Gwardit poslední úryvek z Paskalova lejstra.

Chvilku bylo netrpělivé ticho.

“No a co dál?”, zeptal se pan Moorhed. “Dál už nic”.

* * *

Ti ostatní, co tehdy před rokem zvečera seděli v hospodě U hrocha a následně i vyrazili na podivnou výpravu do Wilfského království, jména měli. Byli to drsní chlapci, členové družiny, která si od nepaměti říká Nurnská. Psal se desátý den měsíce světna čtyřiapadesátého roku a ze sychravé šefřící se noci se ozvalo kvílivé ržání zmírajícího koně. Allen Moskyt, koňák každým coulem, vyskočil ze židle, rozrazil dveře a vyběhl ven.

Za chvíli se vrátil, pobledlý a zamklý. Nebylo divu. Odmalička byl vychováván k lásce ke koním a k smrti zchvácenému koni tam venku nebylo už pomoci.

“Štamprdli žitný”, procedil skrze zuby a zamýšleně hleděl do tmavé díry ve dveřích, které za sebou nezavřel.

Po schodech kdosi pomalu stoupal a nesměle vstřčil hlavu do útulného světla lokálu. Nurnští pohlédli neznámému do tváře. Byl to elf,

rozčuchaný a pohublý. Vlasy na temeni zřetelně prohrávaly marný boj s postupující pleší. Elfovy vyděšené oči tékaly po přítomných.

“Zdra... zdra... zdravíčko, pa... pa... pánové”, vykotal ze sebe omluvně, “Jsem Ki... Ki... Ki... Ki...”.

“Zavři dveře, táhne sem”.

“Kic... Kic... kahala... Kickahala”, vyblekotal z posledních sil, “Jsem já”.

Nebuť Kanimúra chytl muže za klopu a vtáhl ho dovnitř. Nohou zabouhl dveře. Teprve teď si všiml, že je oblečen ve směšný plášť barvy žabince, připomínající spíše než cokoli jiného Gwarditův lázeňský přehož.

“Tady si sedni a Jeremy, dej mu na mě jednu horkou režnou”, řekl Dyni Longodon.

Rien Gwardit se přitáhl i s židli blíže a poplácál elfa po rameni: “Já jsem nákej Rien Gwardit, kamaráde”.

“Kic... Kic... Kic... Kic...”.

“A tohle je zas nákej Kokoška”, vložil se jedovatě Klabzej Myšilov, “Kokoška v županu”.

Kickahalovi jméno Kokoška už zůstalo. Dokonce jej přijal za vlastní. Kokoškovi se po několika rezných rozvázal jazyk a celou noc Nurnským vyprávěl, že byl vyslán králem Adeodátem, vladařem Wilfského království, aby hledal pomoc. Při průjezdu Černými vrchy byl však přepaden loupeživou bandou a přišel tak o všechny peníze, za které měl pomoc přijmout. Ačkoli Kokoška vyprávěl velmi zmateně, dalo by se jeho vyprávění shrnout takto:

Wilfské království leží na jihu na cestě mezi Mallikornem a Nordwaithem. S Nordwaithem sdílí nezřetelnou východní hranici. Ačkoli je však Wilfské království co do rozlohy nerozsáhlé, jeho populace je silná a ryze elfská. Centrum veškerého dění je soustředěno ve Wilfordu, kde se tyčí bílé věže Adeodátova hradu, kde sídlí král spolu s královskou rodinou - otcem, manželkou, synem, synovým vychovatelem a třemi sty Tristandskými věrnými. Tristandští věrní jsou prý králova družina elfích jízdniců válečnicků, která je věrná. Většinu prostor hradu proto zabírají stáje.

“A potom je tam ba... ba... ba...”.

“Králova bába?”.

“Ne, ba... bard. Slepý bard”.

Kokoška zmateně vysvětlil, že když bard ještě nebyl slepý, král jej vyslal za starou vědmou jménem Podarga, s prosbou o jistou radu ve věci jeho problému. Bard býval slavným válečnickem, ale při cestě do hloubi eralanské

obory, kde prý Podarga žije, celý jeho doprovod zahynul. Bard se po několika týdnech, kdy už byl považován za mrtvého, ve zuboženém stavu vrátil. Vyslyšel sice Podarginu radu, jakési temné prorocství, ale oslepl. Už nemohl být králi platný jako válečnick a vojevůdce, ale z mládí uměl hrát na housle a tak se stal královským bardem. Prorocství, které vyslyšel od Podargy, zhudebnil a jeho zpěv, linoucí se chodbami wilfských věží je každodenní připomínkou temného poselství, které je v prorocství skryto.

“A v čem je teda ten záhadnej Adeotátův problém?”, zeptal se Allen Moskyt.

Kokoška vykotal, že je to hrozně složité a že Adeodátus Nurnským všechno jistě rád vyloží podrobně. Druzi se svorně shodli na tom, že pokud wilfský král není stížen podobnou vadou řeči, jistě bude lepší se domluvit přímo s ním. Dále se rozhodli, že tedy do Wlifu zajedou a cestou se staví na Černých vrších vyzvednout si u loupeživé bandy zálohu na výlet. Pokud tedy bandu najdou. Kokoška sice vypadal a choval se jako blázen, ale v tomto bodě určitě nelhal.

Brzy nad ránem, když ukotvaný Kokoška únavou a popíjením horkého alkoholu usnul na hospodském stole, rozešli se druzi sbalit si nejnnutnější věci na cestu a před odjezdem zvolili vůdce. Stal se jím druid Klabzej Myšilov. Podivná výprava si žádá podivného vůdce. Potom Harez podkopl dřímajícímu Kokoškovi židli, takže všichni byli probuzení a cíli a nic nebránilo vyrazit vstříc kopcům na jižní hranici Gwendarronu. Klabzej Myšilov, Allen Moskyt, Darlen Moorhed, Dyni Longodon, barbar Harez, Nebuť Kanimúra, Rien Gwardit - jména těchto mužů hlásala jediné: Nurnská družina si jde pro svoje peníze!

* * *

Najít loupeživou bandu v lůně Černých vrchů nebylo až tak těžké, jak Nurnští očekávali. Kokoška měl vcelku dobrou paměť a brzy družinu dovedl na místo přepadení. Družinová stopaři se potom pověšili na nepříteli dobře maskovanou stopu chátary, kterou dal nejspíše dohromady hlad a neúcta k manuální práci. Těla mrtvých venkovanů se brzy navršila před ústím do tmavé vlhké jeskyňky, sídla jejich tlupy. Štřet byl rychlý a živelný. Jediným padlým na straně Nurnských byl Myšilovův věrný pes, jehož tělo druid poté obětoval Smrkenovi. Po prohledání doupěte bandy se ukázalo, že přepadení koktavého Kokošky bylo za dlouhou dobu jediným jejím úspěchem. Nurnští okamžitě všechny peníze zabavili, Kokošky se

neptaje. Je však pravda, že dotyčný ani nic nenamítal.

“Tak a máme vyděláno”, pochvaloval si Darlen Moorhed.

“Kam teď?”, zeptal se vůdce Allen Moskyt, “Domů nebo do Wilfu?”.

“Já bych jel klidně domů”.

Kokoška se zatvářil dotčeně.

Po chvíli veselého dohadování došlo k hlasování. Nepříteli jasná většina rozhodla, zvláště po přímělu Riena Gwardita, který v poskytnutí pomoci elfské komunitě spatřoval po právu cosi symbolického.

“Tak teda vzhůru na Wilf”, pravil Myšilov.

* * *

To, co se budou snažit popisovat následující pasáže, je velmi obtížné k zaznamenání v písemné podobě. Obtížné proto, že autora popis událostí ve Wilfském království přímo vybízí, aby klouzal do parodie či jiného lehkého žánru. Přesto se pokusím takto nečinit - však vědí pouze bohové, zda je vůbec v lidských silách tohoto předsevzetí dosáci.

Cesta k hranicím království byla obvyklého nepříteli zábavného rázu, nebýt Kokošky, který, pokud zrovna nespal, se neustále snažil zpestřit dlouhé chvíle vyprávěním o zajímavostech wilfského kraje. Nurnští by možná přísun informací uvítali, kdyby je nepředával právě Kokoška. Přesto byli rádi, že s nimi jede takový blb, z kterého je možné si beztravně utahovat a nic se nestane. Kokoška byl ale Kickahala, posel krále Adeodáta.

Družina již dávno opustila obchodní cestu a hnala si to po pláních, vedena Kokoškovým neomylným instinktem.

“Za... za... zátvora...”, řekl jednoho dne Kokoška a ukázal k bíle natřeně budce vprostřed pláně.

“Tak jí vobjedem”, řekl Harez.

“To nejde”, řekl Kokoška a vesele zamával dvěma elfům, kteří vábeni dusotem koňských kopyt z budky vylezli.

Jeden měl roucho jasně červené, druhý jedovatě žluté.

“Zdravíčko, pánové”, řekl ten žlutý, “Kampak vedou vaše kročeje?”.

“Ta... ta... tam”, mávl neurčitě rukou Kokoška k jihovýchodu.

“Tak to vám přejeme šťastné pořízení”.